

Långfredagens gudstjänst till åminnelse av Herrens lidande 2021

För många är långfredagen en lång och svår dag att ta sig igenom. I ett av sina mindre kända verk, *Påsk*, lyckas Strindberg skildra detta mycket åskådligt. Kan det vara annorlunda för oss som vill älska Jesus av hela vårt hjärta? Det är för vår skull och på grund av vår synd och skuld som han måste ta på sig korsets fasansfulla plåga och känna sig helt övergiven av både Gud och människor. Något av detta måste också vi ta på oss denna dag, om vi verkligen vill tillhöra Jesus. Men framför allt tror jag att Jesus vill ge oss hopp och tillförsikt, när vi denna dag minns hans sista dag här på jorden. Det är för att vi skall frälsas och få del av den eviga härligheten som han tar på sig korset. Det är av oändlig kärlek till varje människa som Människosonen utger sig själv och offerar sig på korset. Långfredagen måste därför vara en trons, hoppets och kärlekens dag för oss. Vår sorg måste präglas av tacksamhet och vara öppen för den glädje som väntar oss vid den tomma graven, när Herren har uppstått.

Jungfru Maria kan säkert hjälpa oss denna Långfredag att tränga in i det mysterium vi firar. Det är ofta hon som hjälper oss att närma oss Jesus på ett mer inträngande och äkta sätt. Hon har en förunderlig förmåga att förena oss allt djupare med sin son Jesus. Hon som stod sörjande vid korsets fot hjälper oss att hitta vår plats där bredvid. Edith Stein har uttryckt detta med orden *Juxta crucem tecum stare* – att stå vid korset tillsammans med dig. Det är outhärdligt att stå ensam, *mol allena*, vid korset. Men om vi står tillsammans med Maria blir det något annat. Vår mänskliga erfarenhet lär oss att ett ensamt lidande är svårare att bära än när vi har någon vid vår sida. Det är likadant vid en dödsbädd. Bara någon är där kan det ändra på hela atmosfären. Tillsammans med Maria kan vi lära oss att lida på rätt sätt. Jesus själv anförtror Johannes till Maria – och vi får alla känna igen oss själva i honom, älsklingslärjungen (jfr Joh 19:26-27). Också vi kan bli Jesu älsklingslärjunge, om vi står vid hans kors tillsammans med Maria. Tillsammans blir vi då Kristi kyrka, som håller ut i sorgen över vår älskade Herres lidande och död men samtidigt lever i hoppet om hans uppståndelse.

Vi kan aldrig förklara lidandets gåta, men vi kan få del av lidandets mysterium om vi ser på det med Jungfru Maria vid vår sida under Korsets skugga. Lidandet får en annan och djupare mening på det sättet. Det blir material för vår och hela världens frälsning. Det är Jesus själv som tar på sig all världens lidande från tidernas början till dess slut. Melito av Sardes uttrycker detta i sin predikan *Om påsken*: ”Han är vår frälsnings påsk. Han är den som utstod mycket i många. Han är den som blev dräpt i Abel, och bunden i Isak, och landsförvisad i Jakob, och såld i Josef, och utsatt i Mose, och slaktad i lammet, och förföljd i David, och vanärad i profeterna”. Och så fortsätter det genom hela frälsningshistorien ända

fram till tidens slut: Jesus kommer att lida med och i människor så länge det finns människor på vår jord. Så stor är hans frälsande kärlek till oss. Det gäller bara för oss att låta oss älskas och fräslas av honom. Då måste vi bli kvar bredvid korset med Maria. Det är hennes stora uppgift att hjälpa oss att härda ut i kärlek och överlåtelse till det Lamm som offrat sig för vår frälsning på korset.

Den lilla grupp människor som stod kvar vid korset tillsammans med Maria förkroppsligar kyrkans mysterium för oss. Det är denna lilla skara som alltid förblir Herren trogen vad som än händer. Idag på Långfredagen här i Domkyrkan är vi en väldigt liten skara, men vi står här vid korset också för alla deras skull som inte kan vara med idag. Tillsammans med dem förblir vi kvar vid korsets fot tillsammans med Maria. Idag på Långfredagen är det en speciell aspekt av kyrkans mysterium som uppenbaras för oss; den lidande lilla skara som i obrottslig trohet till Guds oskyldiga Lamm förblir kvar hos honom. Vi kan idag inte låta bli att tänka på alla som förföljs för sin tros skull, eftersom de inte kan och vill överge den lidande Jesus. Samtidigt finner de i honom en styrka och kraft som ingen kan betvinga. Korset ger oss mod och kraft, Guds egen kraft som aldrig kan komma på skam.

För mig har det alltid varit något helt speciellt att vara med här i Domkyrkan och se när de troende kommer fram för att hylla korset. Människor av alla åldrar, raser, nationaliteter och sociala skikt. Somliga som knappt kan gå på sina ben, skrikande småbarn som måste lyftas upp för att kyssa korset. Eleganta damer med hattar, tuffa killar i trasiga jeans, ja, hela den saliga blandning av människor som utgör Guds heliga folk. Kristi heliga kors är det som binder ihop oss. Jungfru Maria hjälper oss att bli kvar vid korset, i trofasthet och oändlig tacksamhet. Korset är det som förenar oss både med Gud och med varandra.

Vi vet att Kristi kors kan möta oss på oändligt många sätt. Just nu är det säkert så att många av er lider av att inte kunna vara här i kyrkan idag. Det är ert sätt att dela Jesu lidande. Det är svårt och tråkigt, men det kan bli oändligt fruktbart om ni står kvar där tillsammans med Jungfru Maria under Korset. Vi kan på det sättet hjälpa Jesus, liksom Symeon av Kyrene och Veronica gjorde på hans *Via dolorosa*. När vi i gemenskap med Maria låter vårt lidande förenas med Jesu lidande kan det blir fruktbart för världens frälsning. Det är ett skeende som pågår ända till tidens slut. Jesus vill hjälpa oss att bära vårt lidande och vi får hjälpa honom att bära hans lidande. Vi kan aldrig begripa och förklara lidandet, men vi kan dela det. Vi kan bära varandras bördor. Vi kan stå vid varandras sida. Vi kan komma varandra närmare genom lidandet. Vi kan bli mer osjälviska och medlidsamma. Vi kan bli mer lika Jungfru Maria. Vi kan genom hennes hjälp och förbön bli mer lika Jesus. Därför är Långfredagen också en hoppets dag.